

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א'תפו
עש"ק פ' ויצא, ט' כסלו ה'תשפ"ג
שנת הקהל

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חבי"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ע"ב שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ומאה ועשרים שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

ב"ה

דבר מלכות

3

כבר יושבים סביב השולחן יחד עם משיח צדקונו! / משיחת ש"פ ויצא היחש"ב

זמן הגאולה

6

"ווצאים מהכלים" מתשוקה וגעגועים לביאת המשיח / פרשת השבוע באור הגאולה

ניצוצות של משיח

10

חסידים יודעים שהרבי הינו "נביא ממע" / קטעים קצרים ופתגמים בעניני גאולה ומשיח

א עזרו אקלוג אנה בנה - את הו נאמא ונאפיק ונאפיק

11

"הקהל" של יעקב בחרן / הוראות הרבי מלך המשיח לשנת "הקהל"

יילחום מלחמת ה' - וינצח

12

היטלר ימ"ש, המן, לבן ופרעה - לא חשבו על רעיון שכזה / שיחה בענין שלימות העם

כתב יד קודש

13

העיקר - מענשה בפועל / מהגהת כ"ק אד"ש לשיחת ש"פ ויצא התשמ"ז

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש

לזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו וילדיהם רחל בת חיה מושקא, לאה שרה בת חיה מושקא, וישראל רחמים בן חיה מושקא שיחיו ולזכות הנא לאה בת ח' רחל, עדינה בת ח' רחל, מרים בת ח' רחל, וצבי בן ח' רחל שיחיו

לזכות ר' ברוך אהרן בן ברוניא סלאווא וזוגתו רייזל פרומא בת ח' רחל שיחיו

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 • טל': (03) 960-0667 • פקס: (03) 960-7219

דואר אלקטרוני: kuntres.yechi@gmail.com • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

כבר יושבים סביב השולחן יחד עם משיח צדקנו!

הדבר היחידי שחסר - שיהודי יפקח את עיניו כדבעי, ויראה איך הכל כבר מוכן לגאולה! יש כבר את ה"שולחן ערוך", את הליתן ושור-הבר ויין המשומר, ויהודים כבר יושבים סביב השולחן - "שולחן אביהם", יחד עם משיח צדקנו, ובדורנו נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר • ללמוד בעיני הגאולה, באופן שזה יפתח את הלב, העינים והאזנים - שיבינו, יראו וישמעו בכשטות ממש בגשמיות העולם - את הגאולה בכופ"מ • משיחת ש"פ ויצא, ט' כסלו ה'תשנ"ב - מוגה, תרגום מאידית*

שרואים זאת גם בהנהגה בזמן הזה (בגלות אדום) של אומות העולם המתייחסים ל"עשו הוא אדום", בדרך מלכות של חסד (והנהגה זו מתפשטת גם בעוד מדינות, כפי שראו ורואים בפרט לאחרונה) -

הרי מובן, שעתה נמצאים כבר במצב בו הגוף הגשמי ואפילו גשמיות העולם כבר נתבררו ונזדככו לגמרי, והרי הם "כלי" מוכן לכל האורות והענינים הרוחניים, כולל ובעיקר - אורו² של משיח צדקנו, אור הגאולה האמיתית והשלימה, ועד גם לגילוי פשיטות העצמות של עצמות ומהות ית', כפי שזה מתגלה בפשיטות העצמות של משיח צדקנו (שלמעלה מבחינת יחידה ומכל השמות והדרגות והשפעות כו'), ועל-ידי זה - מתגלה הדבר גם בפשיטות של כל יהודי,

והדבר היחיד שחסר הוא - שיהודי יפקח את עיניו כדבעי, ויראה איך הכל כבר מוכן

א. [.] על-פי סימני חז"ל (במסכת סנהדרין, במדרשים ובכ"מ) נמצאים כבר בשלב הגאולה ממש,

וכמדובר כמה פעמים לאחרונה, שלאחר הריבוי המופלג של מעשינו ועבודתינו במשך כל הדורות, ובפרט לאחר עבודתם של רבותינו נשיאינו, החל מאבות החסידות וימי גאולתם (בי"ט בהכסלו ויו"ד כסלו) וימי הולדתם וההילולא שלהם (בט' כסלו, בכ"ד טבת וכו'), ומאז כבר עברו כמה דורות ושנים, עד לעבודתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו - כבר סיימו את כל הברורים,

כולל גם הברור של "עשו הוא אדום"¹, ומכל-שכן וקל וחומר, שהרי אפילו בזמן יעקב, סבר יעקב וחשב שעשו נתברר כבר (ומצד דרגתו של יעקב אמנם כך הי'), כנ"ל, על-אחת-כמה-וכמה לאחר ריבוי העבודה מאז, הרי עשו כבר נתברר לגמרי, כפי

(2) חז"ג לד, ב. הובא ונת' בלקוטי לוי"צ לחז"ג ע' ריט ואילך.

(* התרגום הוגה ותוקן מחדש על-ידינו. המו"ל.

(1) וישלח לו, א.

צילום (מוקטן) מהגהת כ"ק אד"ש מה"מ על הקטע שנדפס בתחילת עמוד זה

און די איינציקע זאך וואס פעלט איז - אז א איד זאל אויפפענטען זיינע אויגן כדבעי, וועט ער זען ווי אלץ איז שוין גרייס און דער גאולה: מ'האט שוין דעם "שולחן ערוך", מ'האט שוין דעם לויטן ושוור הבר ויין המשומר, און אידן זיצן שוין באס טיש - "שולחן אביהם" (מלך מלכי המלכים הקב"ה), צוזאמען מיט משיח צדקנו (ווי עס שטייט אין ספרים¹³ און בכל דור איז דא א' מזרע יהודה שהוא ראוי להיות משיח), און נאך ארבעים שנה פוך הסתלקות כ"ק מ"ה אדמו"ר האט מען שוין אויך "לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע"¹⁴;

ממש בגשמיות העולם - את הגאולה האמיתית והשלמה בפועל ממש, וללמוד תורתו של משיח (פנימיות התורה) באופן של רא"י, שכל זה כבר ישנו מן המוכן, צריך רק לפקוח את העינים ואז יראו זאת!

ב. ובאותיות פשוטות בנוגע למעשה בפועל:

כיון שחיבור הנשמה וגוף, ורוחניות וגשמיות, כבר ישנם בשלימות (כנ"ל), והכל כבר מוכן לגאולה - צריך לעשות דברים שיגלו זאת בפועל ממש.

ולכל לראש בענין שהזמן גרמא - ביום ההולדת (כאשר מזלו גובר⁹) ויום ההילולא של אדמו"ר האמצעי, להוסיף בלימוד תורתו, דוקא באופן של "רחובות הנהר" דבינה (שמחברת רוחניות וגשמיות כנ"ל בארוכה).

והלימוד בזה שייך לכל בני-ישראל, אנשים ונשים (כמדובר כמה פעמים שלימוד החסידות והפצת המעינות חוצה שייכים בפשטות גם לנשי ובנות ישראל, ובפרט שעל-ידי זה אתי מר דא מלכא משיחא).

ו"תלמוד גדול שמביא לידי מעשה"¹⁰ - להביא זאת במעשה ועבודה בפועל, וללמוד מאדמו"ר האמצעי, אשר אצלו באה לידי ביטוי שלימות עבודתו בתורת החסידות בגשמיות הגוף והעולם (בזמן ומקום),

לגאולה! יש כבר את ה"שולחן ערוך", יש כבר את הלויטן ושוור-הבר ויין המשומר³, ויהודים כבר יושבים סביב השולחן - "שולחן אביהם"⁴ (מלך מלכי המלכים הקב"ה), יחד עם משיח צדקנו (כפי שכתוב בספרים⁵ שבכל דור ודור ישנו א' מזרע יהודה שהוא ראוי להיות "משיח"), ובדורנו נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר; ולאחרי ארבעים שנה מאז הסתלקות כ"ק מו"ח אדמו"ר יש כבר גם "לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע"⁶;

קעת צריך רק להיות, כאמור, שיפתחו את ה"לב לדעת", ויפקחו את ה"עינים לראות", ויפתחו את ה"אזנים לשמוע", ועל-דרך זה, לנצל את כל רמ"ח האברים ושס"ה הגידים הגשמיים - נוסף על לימוד התורה וקיום המצוות בכלל (רמ"ח מצוות עשה כנגד רמ"ח אברים⁷ ושס"ה מצוות לא תעשה כנגד שס"ה גידים⁸) - ללימוד פנימיות התורה כפי שנתגלתה בתורת החסידות וקיום הוראות רבותינו נשיאינו, כולל - ללמוד בעיני הגאולה, באופן שזה יפתח את הלב והעינים והאזנים - ושיבינו, יראו וישמעו בפשטות

3) ראה ברכות לד, ב. ב"ב עה, א. ויק"ד פי"ג, ג. ועוד.

4) ברכות ג, סע"א.

5) פי' הברטנורא למגילת רות. וראה גם שו"ת הח"ס חו"מ (ח"ז) בסופו (סע"ח). וראה שד"ח פאת השדה מע' האל"ף כלל ע'. ועוד.

6) תבוא כט, ג.

7) מכות כג, סע"ב.

8) זח"א קע, ב.

9) ראה ירושלמי ר"ה פ"ג ה"ח ובקה"ע.

10) מגילה כו, א.

בפרסום המתאים – ועוד בהוספה ובהרחבה על-ידי הוספה בנתינת "דמי חנוכה" בריבוי (שעל-ידי זה מתוסף בענין השמחה אצל הילדים) – מתקשרים עוד יותר (על-ידי קיום מנהג זה) עם רבותינו נשיאנו, שזה נותן תוספת כח להחדיר את תורתם, הוראותיהם, ומנהגיהם אל תוך חיי היום-יום הפרטיים.

כולל ובמיוחד – גם מנהג ישראל אשר הולך ומתפשט בזמננו זה ללמוד עניני גאולה ועניני משיח, כדי להתכונן ולהכין אחרים עוד יותר לגילוי של הגאולה האמיתית והשלימה, כנ"ל.

ג. ויהי רצון, שמהדיבור וקבלת החלטות טובות עתה בענינים אלו – יביא הדבר תיכף ומיד בגלוי את הגאולה האמיתית והשלימה על-ידי משיח צדקנו, לעיני בשר של כל יהודי ושל כל ישראל, ותיכף ומיד ממש הולכים כל ישראל – "ארו עם ענני שמיא"¹⁴ – יחד עם כל מעשינו ועבודתינו, יחד עם כל הרכושים הגשמיים ("כספם וזהבם אתם"¹⁵) ביחד עם הבתי "מקדש מעט"¹⁶, וכן הבתים הפרטיים (במילא ילכו כולם ברצונם הטוב...) – אשר נעשו חדרים לגמרי באור החסידות וקדושת הנשמה (כנ"ל), "ושכנתי בתוכם"¹⁷ – לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש, להר הקודש, בבית המקדש השלישי [ויש לומר שהבתי מקדש מעט והבתים פרטיים שמעין מקדש מעט – מתחברים ומתדבקים¹⁸ ל"מקדש אדני-כוננו ידך"¹⁹], בקודש הקדשים, ששם נמצאת אבן השתי, שממנה הושתת העולם²⁰,

ועוד והוא העיקר – תיכף ומיד ממש. ■

14 דניאל ז, יג. סנהדרין צח, א.

15 ישעיי ס, ט.

16 ראה מגילה כט, א.

17 תרומה כה, ח.

18 ראה קונטרס בענין "מקדש מעט זה בית רבינו שבבבל" (סה"ש תשנ"ב ח"ב ע' 467 ואילך). וש"נ.

19 בשלח טו, יז.

20 יומא נד, ב.

"ממלא שנותיהם מיום ליום" – שאצל כל אחד תהי' השתדלות מיוחדת לבטא את הרחניות וה"חסדישקייט" שלו בגשמיות שלו, שבעניניו הגשמיים, ובזמן ובמקום הגשמיים שלו, יורגשו ("זאָל זיך אָנהערן") החמימות והחיות הנובעות מה"אידישקייט" ומה"חסדישקייט" שלו, עד לאופן שלא יהי' ביניהם כל פירוד כלל, אלא יהיו דבר אחד ממש.

נוסף לזה – שיראו לארגן בכל מקום ומקום התוועדויות חסידיות, החל בחג הגאולה של יו"ד כסלו, ולדבר וללמוד שם בתורתו של בעל הגאולה, ולקבל החלטות טובות בענינים הנ"ל,

כולל גם – החלטות לעשות ההכנות המתאימות כדי לסדר התוועדויות חסידיות, והתוועדויות גדולות, בי"ט כסלו, חג הגאולה של אדמו"ר הזקן, ולראות לעשותן בכל מקום ומקום בכל קצווי תבל, עד אפילו בפינה נידחת – באופן שכל פינה בעולם (גשמיות העולם) בה מצויים יהודים, תהי' חדורה באור ובחום החסידי של י"ט כסלו, "ראש השנה לחסידות".

וכן גם להמשיך את ההתוועדויות החסידיות במשך חודש כסלו, ובפרט בימים המיוחדים הקשורים עם תורת החסידות ודרכי החסידות, ועד גם – בסיום חודש כסלו – לערוך התוועדויות במשך ימי החנוכה, וברוח זו של הארת עצמו והסביבה בנרות החנוכה "על פתח ביתו מבחוץ", ובאופן דמוסיף והולך ואור מיום ליום¹¹.

כולל – כמנהג רבותינו נשיאנו¹² – לערוך מסיבות לבני הבית בימי חנוכה, ולחלק "דמי חנוכה" לבני הבית¹³, ובפרט לילדים, לבנים וبنות, כי כאשר כל אחד מקיים מנהג זה –

11 שבת כא, ב.

12 "היום יום" כח כסלו.

13 ראה סה"ש תשמ"ח ח"א ע' 163. וש"נ.

'יוצאים מהכלים' מתשוקה וגעגועים לביאת המשיח

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

"הלוך הלכת כי נכסוף נכספתה לבית אביך" (פרשתנו לא, א)

דובר לעיל¹, שהיציאה והירידה של יעקב בחרן ("חרון אף של מקום"²) אצל לבן הארמי מרמזת על כללות ענין הירידה לגלות, וגאולת ועליית יעקב משם חזרה לארץ ישראל, "ארץ מגורי אביו"³, מרמזת על העלי' מהגלות בגאולה האמיתית והשלמה. ומזה מובן, שמכל הפרטים בפרשתנו הקשורים ליעקב בהיותו אצל לבן ובהליכתו משם, ניתן ללמוד בקשר לגלות וגאולה העכשוויים. ובכללות:

יציאת וירידת יעקב בגלות בחרן אצל לבן הארמי היתה ירידה עצומה, עד כפי שאומרים בהגדה⁴ שלבן הארמי ה' גרוע יותר מפרעה מלך מצרים, "שפרעה לא גזר אלא על הזכרים ולבן ביקש לעקור את הכל".

אך הירידה היא לצורך עלי', כמסופר בפרשה, שלא זו בלבד שיעקב לא הושפע שמה, אלא אדרבה, הוא יצא משם "שלם"⁵, בתכלית השלימות, עד ל"ויפרוץ האיש מאד מאד"⁶, ועד שהוא פעל גם את הבירור בגלות ובלבן הארמי, כמבואר בתורת חיים⁷ (של בעל הגאולה) פירוש הפסוק⁸ "וילך וישב לבן למקומו", שיעקב החזיר את לבן (מהיכן שהוא ה' מצוי למטה מטה, יותר נחות מפרעה) למקומו ושרשו בבחי' לובן העליון.

ולאחר-מכן "ויעקב הלך לדרכו" – העלי' מהגלות בדרך לארץ ישראל, "ארץ מגורי אביו", "ויפגעו בו מלאכי אלקים"⁹, היחוד של ארץ ישראל וחוף לארץ כו', שלשם כך היתה כל הירידה בגלות.

ובזה ניתוסף בסיפור הפרשה, שעדיין בהיותו בגלות אצל לבן הארמי, ה' יעקב "הלוך הלכת כי נכסוף נכספתה לבית אביך"¹⁰, ועד כדי כך שלבן הרגיש זאת.

והענין בזה: כל זמן שיעקב ה' בגלות הוא ידע שזה לא המקום שלו, והלך ללא הפסק אל מקומו האמיתי – "הלוך הלכת", לא הליכה אחת, אלא הלך כל הזמן ("געהאלטן אין איין

1) סוף סט"ו בהיחיה (כפי ש"ל בזמנו ע"י "ועד הנחות התמימים").

6) ל, מג. 7) פרשתנו לט, א. וראה שם לד, ד ואילך.

2) פרש"י ס"פ נח. 8) פרשתנו לב, א.

3) ר"פ וישב. 9) שם ב.

4) בפיסקא צא ולמד. 10) לא, ל.

5) וישלח לג, יח. וראה שם בפרש"י.

גיינ"), ועשה את עבודתו בגלות בתור הכנה לגאולה, ובמילא היא (העבודה בגלות) חלק מההליכה למקומו האמיתי, "ארץ מגורי אביו".

ואף לפני שהגיע ל"ארץ מגורי אביו", הוא השתוקק והתגעגע לזה – "נכסוף", לא רק פעם אחת ובזה יצא ידי חובתו, אלא כל זמן שעדיין לא הגיע הגאולה אזי "נכסוף נכספתה!"

ומזה ישנו גם הלימוד בנוגע לגלות והגאולה העכשוויים – וכתורת אדמו"ר הזקן¹¹ שצריכים לחיות עם הזמן, עם פרשת השבוע, ועתה – עם הפסוקים של פ' ויצא:

יש לדעת, שכל הירידה בגלות עד לחושך כפול ומכופל דגלות – היא צורך עלי', בכדי לבוא לעלי' נעלית יותר בגאולה האמיתית והשלימה.

לא להתחשב בשום דבר, אפילו לא בלבן הארמי, שהוא מיוחס – בן בתואל בן נחור בן תרח וכו'...

וכל זמן שנמצאים בגלות יש ללכת ללא הפסק – "הלוך הלכת" – לגאולה, ולא להתפעל ולא להתחשב בשום דבר, אפילו לא עם לבן הארמי, שהוא מיוחס – בן בתואל¹² בן נחור¹³ בן תרח¹⁴ וכו', לא מתחשבים עמו ועם טענותיו כלל, והולכים לגאולה!

וכל זמן שנמצאים עדיין בגלות אזי "נכסוף נכספתה": משתוקקים ומתגעגעים לגאולה, "יוצאים מהכלים" ("מ'גייט אויס") – מתי תבוא כבר הגאולה. ואפילו לאחר שהשתוקקו כבר פעם אחת עד לכלות הנפש – הרי באם משיח עדיין לא בא לא מפסיקים להתגעגע, אלא "נכסוף נכספתה", ממשיכים להשתוקק ולהתגעגע, שהרי משיח עדיין לא בא – ואיך אפשר שיפסיקו להשתוקק ולהתגעגע?!

[. .] ויה"ר (כמדובר כמ"פ) שבמקום הצורך לעיין מהי תשובתו של יעקב על טענת לבן ("הלוך הלכת גו") – יבוא כבר משיח צדקנו, והקיצו ורננו שוכני עפר¹⁵, ומשה ואהרן עמהם¹⁶, ויעקב אבינו ואדמו"ר האמצעי עמהם, ובאם יזכו יוכלו לשאול אצל יעקב עצמו מה הי' המענה שלו על טענת לבן, ולשאול בדרכי נועם ובדרכי שלום, והוא יענה בדרכי נועם ובדרכי שלום.

ותהי' אז שלימות בכל הענינים, שלימות של בני ישראל – "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"¹⁷, ושלימות בכל עניניהם – "כספם וזהבם איתם"¹⁸, אהבה ויראה הכוללים את כל מצות עשה ולא תעשה, שמזה משתלשל כסף וזהב בגשמיות, ושלימות הארץ – "ארץ אשר גו' תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה"¹⁹,

בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, ובמהרה בימינו ממש.

(משיחת ש"פ ויצא, יו"ד כסלו ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

(11) "היום יום" ב' חשוון. שה"ש תש"ב ע' 29 ואילך. (15) ישע"י כו, יט.

(12) תולדות כח, ה. (16) תוד"ה אחד – פסחים קיד, ב. וראה יומא ה, ב. ועוד.

(13) וירא כב, כ-כב. (17) כמ"ש ביצי"מ – בא י, ט.

(14) נח יא, כז. (18) ישע"י ס, ט.

(19) עקב יא, יב. (15) ישע"י כו, יט.

לסיים את השליחות ולשוב אל בית אביו בהגאולה

"ושבתי בשלום אל בית אבי" (פרשתנו כח, כא)

כאשר יוצאים למלא את השליחות דהפצת התורה והפצת המעיינות חוצה, עד לחוצה שאין חוצה ממנו, "חרון אף של מקום בעולם" – יש לזכור שהכוונה אינה שישאר, ח"ו, במקום זה (גם כאשר נמצא במעמד ומצב נעלה כו'), כי אם, לסיים את מילוי השליחות, ולשוב אל בית אביו, היינו, שבכל פעולה ופעולה חדור הוא ברצון לסיים את השליחות ולשוב אל בית אביו, "ושבתי בשלום אל בית אבי" – בהגאולה ע"י משיח צדקנו מהמצב דגלינו מארצנו (בית אבינו).

וענין זה מודגש ביותר בדורנו זה, דור האחרון – דמכיון שכבר "כלו כל הקיצין"¹, "דאלאי קיצין" (לא רק "דאלאי גלות"), ובלשון כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו², שלא נותר אלא "לצחצח את הכפתורים", ולאחרי שעברו עוד עשיריות שנים של התעסקות בהפצת המעיינות חוצה בשליחותו של נשיא דורנו, סיימו כבר גם את "צחצוח הכפתורים" – הרי בודאי ובודאי שלא נותרה אלא הפעולה הכי אחרונה ד"עמדו הכן כולכם"³ לקבלת פני משיח צדקנו, "ושבתי בשלום אל בית אבי".

ולהעיר:

מובן וגם פשוט, שגם ברגעי הגלות האחרונים צ"ל עבודת השליחות דהפצת התורה והמעיינות חוצה (היציאה ל"חרון"⁴) בכל התוקף והשלימות, ובתכלית המסירה ונתינה כו"⁵, אע"פ שיודעים שנמצאים ברגעי הגלות האחרונים ממש, ו"מיד הן נגאלין"⁶.

ואדרבה: לא זו בלבד שהידיעה שנמצאים ברגעי הגלות האחרונים ממש אינה מחלישה, ח"ו, את תוקף העבודה דהפצת התורה והמעיינות חוצה, אלא להיפך – שפועלת תוספת חיות ומרץ כו' בכל עניני העבודה (כולל – הצפי' לגאולה, והתפלה ובקשה ודרישה כו' על הגאולה), בידעו שפעולה זו מוסיפה סיום וגמר השליחות, ולא עוד, אלא שיתכן שזוהי הפעולה האחרונה ממש שבה מסתיימת כללות השליחות ד"ויצא יעקב גו"⁷, ובלשון הרמב"ם⁷ – פס"ד להלכה – ה"מצוה אחת", שעל ידה "הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות, וגרם לו ולהם תשועה והצלה" – גאולה האמיתית והשלימה שאין אחרי' גלות⁸, "ושבתי בשלום אל בית אבי".

(משיחת ש"פ ויצא, ז' כסלו ה'תשמ"ח – מוגה)

לעבוד בכל כחו, שהרי יעקב הצדיק אמר כי בכל כחי עבדתי את אביכן, לפיכך נטל שכר זאת אף בעולם הזה, שנאמר ויפרוץ האיש מאד מאד" (רמב"ם סוף הל' שכירות – שיעור היומי).

(6 רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ה.

(7 שם פ"ג ה"ד.

(8 ראה מכלילתא בשלח טו, א. הובא בתוד"ה ה"ג ונאמר – פסחים קטז, ב.

(1 סנהדרין צז, ב.

(2 שיחת שמח"ת תרפ"ט.

(3 אג"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"ד ריש ע' רעט. ושי"נ.

(4 להעיר, ש "ויצא יעקב גו' וילך חרנה" רומז גם על

הגלות (ראה זח"א קמו, א. ב"ר פס"ח, יג. של"ה רצב,

ב).

(5 כפי שלמדים מאופן עבודתו של יעקב – ש"חייב

כיון שיעקב מוכן לגאולה, מה יש לעשו לומר בזה!?

ובפשטות: כל יהודי שולח להודיע לעשו שמצדו – הכל מוכן כבר לקראת הגאולה האמיתית והשלימה, ועד כדי כך **שמצדו** (של היהודי) מוכן גם עשו לקראת הגאולה.

[. .] אילו זכינו היתה הגאולה – תיכף ומיד בזמנו של יעקב אבינו, כאשר יעקב אבינו הי' מוכן כבר לגאולה, אבל בפועל ממש התערבו "מלאכים"... והודיעו שעשו אינו מוכן לגאולה, ולכן, צריכים עדיין יעקב ובניו להשאר תקועים בגלות!... – דבר שאינו מובן לגמרי! מכיון שיעקב [וכל נש"י הכלולים בו] מוכן כבר לגאולה, א"כ, מה יש לעשו לומר בענין זה?! – ואעפ"כ, בפועל ממש רואים שמאז עברו בני" צרות צרורות, עד לצרות דעקבתא דמשיחא! אבל לאחרי שבנ"י עברו כבר כל ענינים אלו – הרי ידוע מ"ש בעל הגאולה בספרו שערי תשובה¹ [שנדפס זה עתה מחדש, כנ"ל], שלאחרי כל הגזירות ושמדות היל"ת, כבר יצאו י"ח עבור כל הענינים ד"חבלי משיח".

ועכשיו – בודאי ש"כלו כל הקיצין"², ולכן, צריך משיח צדקנו לבוא בקרוב ממש, בדרכי נועם ובדרכי שלום.

(משיחת אור ליו"ד כסלו ה'תשד"מ - בלתי מוגה)

עכשיו כבר גמרו גם את זה

כבר בימים האחרונים של הגלות נעשה "וישלח יעקב מלאכים אל עשו אחיו" – כל יהודי שולח "מלאכים" בעולם להודיע שכבר מוכנים להגאולה, כמבואר בתורה אור³, שיעקב כבר הי' מוכן לגאולה, ומצדו של יעקב גם עשו⁴ הי' מוכן, אבל עשו למטה עדיין לא הי' מוכן; אבל עכשיו, לאחרי ריבוי העבודה ובירורים ומעשים טובים (הן בחו"ל והן בארץ ישראל) של בני" במשך כל הדורות, כולל ובמיוחד העבודה והפצת המעיינות חוצה, ובזה גופא – העיד נשיא דורנו⁵ שצריך רק לסיים צחצוח הכפתורים, ועכשיו כבר גמרו גם את זה, ונמצאים כבר לאחרי ההכרזה דנשיא דורנו "לאלתר לגאולה"⁶ – הרי עכשיו בודאי כבר המצב ד"עמדו הכן כולכם"⁷, וכל העולם כולו (כולל "עשו בשדה אדום") מוכנים ללכת להגאולה.

ואז ישנה השלימות ד"וישלח מלאכים" שהם יעשו ויתעסקו עם כל הצרכים שבנ"י צריכים – כמ"ש "ועמדו זרים ורעו צאנכם", כי בני" יהיו עסוקים רק בהשגת "דעת בוראם". (משיחת ש"פ ויצא, יו"ד כסלו ה'תשמ"ט - מוגה)

(5) שיחת שמח"ת תרפ"ט.

(6) קול קורא ב"הקריאה והקדושה" תש"א-תש"ב.

(7) במכתבו מכ"ו אד"ר תרח"ץ – נדפס בסה"מ קונטרסים ח"ב שצ, ב. אגרות קודש שלו ח"ד ע' רעט.

(1) ח"א ספ"ה (ה, ב).

(2) סנהדרין צז, ב.

(3) ר"פ וישלח. וראה לקו"ש חכ"ה ע' 368 ואילך.

(4) כפי שעשו הוא **בפרשה** (ששרשו למעלה) –

"יעקב ועשו האמורים בפרשה" (ל'רש"י ר"פ תולדות).

חסידיים יודעים שהרבי הינו "נביא ממש"!

ולהוסיף, שלאחרי שיודעים משי"כ רבינו הזקן שמענה על ענינים גשמיים שייך ל"נביאים ממש", אזי יודעים שהמענה של הרבי על ענינים גשמיים הוא להיותו "נביא ממש"!
- חסידיים אינם מתייראים. אם יש צורך שהרבי יהי' נביא, הרי הוא נביא, העיקר שיתן מענה על הענינים שחסידיים שואלים ומבקשים ממנו.
(משיחת ש"פ ויצא ה'תשי"א - בלתי מוגה)

אצל חסיד - הרבי ניצב תמיד לנגד עיניו

בליבאוויטש נהגו שככל שדובר אודות חסיד או רב וכיו"ב גדול יותר, כינו אותו בתואר קטן יותר. כך היה גם עם החסיד ר' דוד הירש טשערניגאווער (הרד"ץ - רבה של צ'רניגוב) - שהי' למדן גדול ומהיחידים שאדמו"ר המהר"ש נתן להם סמיכה - קראו לו דווקא בשם דוד הירשל!

כאשר שמעתי את הסיפור אודותיו ואעפ"כ קראו לו בשם דוד הירשל, חיפשתי לכך מקור בנגלה ומצאתי - "יגעתי ומצאתי": מסופר בנ"ך שכאשר אורי' קרא ליואב בתואר "אדוני יואב" בפניו של דוד המלך, היתה זו מרידה במלכות.

עד"ז בעניננו: אצל חסיד הרבי ניצב תמיד לנגד עיניו, ובפרט כאשר חוזרים אימרה מהרבי, שאזי צריך להיות "כאילו בעל השמועה עומד כנגדו" - ניצב קלסתר פניו של הרבי לנגדו! וכאשר הרבי עומד אל מול עיניו, אין ביכולתו לכנות אחר בתואר כמו ר' וכיו"ב!
(תרגום חפשי משיחת ש"פ ויצא, י"א כסלו ה'תשמ"ג - בלתי מוגה, בעריכת ועד הנחות הת')

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

"הקהל" של יעקב בחרן

עפ"ז מובן, אשר, בעמדנו בשבת פ' ויצא, השבת¹ הראשון חודש כסלו² - מסוגל הזמן ביותר לקבל החלטות טובות להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בכל הפעולות והפצת התורה, כולל ובמיוחד הפצת המעיינות דפנימיות התורה חוצה.

ובאותיות פשוטות:

לאחרי ההחלטות הטובות בענינים אלו שבודאי קיבל כאו"א במשך חודש תשרי, על מנת לקיימן בפועל ממש בעבודה ד'ועיקב הלך לדרכו"³ במשך כל השנה, וכבר **עוסק** משך זמן, ובהצלחה כו', בקיום החלטות אלו **בפועל ממש** - הרי, בבוא השבת הראשון חודש כסלו, ועאכו"כ כשחל בפ' "ויצא יעקב גו", צ"ל עילוי והוספה⁴ בכל ענינים אלו ביתר שאת וביתר עוז.

כולל ובמיוחד בנוגע לענינים העיקריים דשנה זו - שנת **הקהל** ושנת **תשמח**⁵ - שגם בהם צ"ל עילוי והוספה בקשר ובשייכות לחודש כסלו, שבו מודגש ביותר גילוי והפצת תורת החסידות⁶.

(משיחת ש"פ ויצא ה'תשמ"ח - ח מוגה)

פרשתנו ל, כד), שגם "אחר" נעשה "בן" (ראה אוה"ת פרשתנו רכ, א ואילך. ועוד), היינו, שמאחד כל הסוגים שבישראל - "הקהל את העם האנשים והנשים והטף גו' ליראה את ה' אלקים" (וילך לא, יב-יג).

ושמחה - שפרשת ויצא מסופר לראשונה ע"ד שמחת נישואין - "ויאסוף לבן את כל אנשי המקום ויעש משתה" (פרשתנו כט, כב), "מלא שבוע זאת", "שבעת ימי המשתה" (שם, כז ובפרש"י) - שלימות ענין השמחה, כמבואר בענין "שמח תשמח" (ראה סה"מ תרנ"ז ע' רעט ואילך). וגם: ענינה של שמחה - פריצת גדר (ראה בארוכה שם ס"ע רגו ואילך), שזהו"ע ד'**ופרצת** גו"', "**ויפרוץ** האיש מאד מאד" שפרשת ויצא (כה, יד, ל, מג). - ובתחלת היציאה ואופנה: וישא יעקב רגליו בשמחה (רשב"ם פרשתנו כט, א).

6) להעיר, שמהענינים העיקריים דתורת החסידות: אהבת ישראל ואחדות ישראל - "**הקהל את העם**", ובאופן שמאחדים את כולם בהענין ד'**ליראה** את ה' אלקים" - "**דע** את אלקי אביך ועבדהו בלב שלם" (דה"א כה, ט. וראה תניא קו"א קנו, ב. ועוד), וכן **שמחה** - "ונודע לכל פי' האר"י ז"ל על פסוק זה", "עבדת את ה' אלקיך בשמחה וגו'" (תניא פכ"ו).

1) וממנו מתברכים ט' וי"ד כסלו, ובפרט בשנה זו - שקביעותם ביום שני וביום שלישי, "בתר שבתא" (פסחים ק, סע"א).

2) לאחרי המשכת הברכה דשבת מברכים חודש כסלו, ולאחרי ר"ח כסלו, שבו עולים כל עניני חודש כסלו, בדוגמת התכללות אברי הגוף בה"אש" (ראה לקו"ת דרושים לר"ה נח, א ואילך. ע"ט שער ר"ה בתחלתו. ובכ"מ).

3) כידוע הפתגם (נסמן בלקו"ש ח"כ ע' 556) שלאחרי העבודה חודש תשרי, ה"מרובה במועדות", מתחיל סדר העבודה ד'ועיקב הלך לדרכו". וראה לקמן [התוועדות תשמ"ח ח"א ע' 545] הערה 95.

4) גם לגבי ההחלטות הטובות שנתקבלו בשבת מברכים חודש כסלו, בנוגע לכללות הענין ד'וישלח יצחק את יעקב, ע"י כאו"א מישראל, כולל ובמיוחד אצל השלוחים ד'יצחק" שבודורנו (שמו) (השני) דכ"ק מו"ח אדמו"ר) שהתכנסו יחדיו כדי ש"איש את רעהו יעזורו" בעבודה דמילוי השליחות, כמדובר בארוכה בהתוועדות דשק"מ.

5) להעיר מהקשר דקהל ושמחה לפרשת ויצא: **הקהל** - שגם ב"חרן" מעמיד יעקב את כל בית ישראל, "מטתו שלימה", ועד ש"יוסף ה' לי בן אחר"

לא היטלר ימ"ש, לא המן הרשע, לא לבן הארמי ולא פרעה חשבו על רעיון שכזה

א. כאשר ישנה גזירה איומה כמו "מיהו יהודי", ויש כאלו השותקים – הרי זה סימן שהענין לא איכפת ולא נוגע להם!

ישנה גזירה על כלל ישראל, על שלש-עשרה מליון יהודים, שרוצים להטמיעם בין שלש בליון גוים, רחמנא-ליצלן, ואלו שותקים!

מתיישבים לערוך חשבונות: תחילה עליו לכנס את יועציו כדי להתייעץ איתם על הענין, אח"כ צריך להתבונן מה לומר בנוגע לזה ולאחמ"כ הוא צריך לחשוב האם בכלל שוה לו לדבר על זה, והאם זה יפעל משהו.

מה עושים חשבונות?! כאשר ענין נוגע לנפש – צועקים! כאשר כואב לא עושים חשבונות, אלא צועקים!

הבה ונשאל אותו: האם כאשר נדקר במחט באצבעו הוא צעק? בודאי יענה שכן, ומדוע צעק? – משום שזה כאב לו! האם עשית קודם חשבון במה תועיל צעקתך? לא! האם הכאב נחלש במשהו מחמת הצעקה?...

וכך גם בעניננו: הרי זוהי גזירה שלא היתה כמוה בישראל, לא היטלר ימ"ש חתר לזה, לא המן, לא פרעה ולא לבן הארמי חתרו לזה, אזי כיצד אתה מסוגל לשתוק?! איך זה שלא צועקים?!

– סימן שזה לא כואב [.] שהרי כאשר זה נוגע להם – צועקים! וכיון שבנדוד"ד שותקים – הרי זה סימן שהענין אינו נוגע להם, זה לא צערו, הוא יכול לשבת במנוחה ולמסור את שיעורו ו"חכם יתקרי ורבי יתקרי"!

ב. נפוצה שמועה שנתנו כסף כדי שישתקו, והוא לא הכחיש זאת (תחילה רק דיברו על-כך, לא אחמ"כ הדפיסו א"ז בעיתונים, ועדיין לא יצאה הכחשה)! מדוע הוא לא מכחיש זאת? אמנם לקחו את הכסף כדי לעשות מצוות – שהרי לא חושדים בהם שישתמשו עם הכסף לדברי הרשות, אלא רוצים לעשות מצוות – אבל מה זאת-אומרת ששותקים כאשר מדברים אודות גזירה על כלל ישראל?! זקוקים לכסף כדי לעשות מצוות, זקוקים לכסף עבור חינוך הראוי – אוי ואבוי לחינוך שכזה שמחנכים ילדים על חשבון שלש-עשרה מליון יהודים שרוצים לבולל אותם בין הגוים!

וכאמור, מוצאים את כל החשבונות מדוע שלא לדבר ע"כ: שבין כך לא יכולים לעשות כלום... ובשביל מה לריב... צריכים להיות ב"אהבת ישראל" עם יהודי, ולריב עם יהודי זו שאלה של מצות לא-תעשה ד"ולא יהיו כקרח ועדתו", וא"כ מדוע לריב עם יהודים?...

ולאחר-מכן כבר עברו ששה חודשים וזה הופך להיות דבר ישן, זה כבר בגדר "סטאטוס קוו", ומדוע שהוא ירעיש על כך?... ובינתיים שותקים, והצד שכנגד הינם ששים ושמחים, וכך עובר הזמן!

אז מה אם כבר עברו ששה חודשים – לכן זה כבר לא כואב! לכן זה כבר לא מצער! הרי הכאב נשאר כפי שהוא – אם-כן, מדוע לא צועקים?

כאשר זה מגיע לגיוס כספים הם מופיעים לפתע, מוציאים "קול קורא", אוספים חתימות ועושים מזה חגיגה שלימה, תבוא עליהם ברכה... אבל היכן הייתם כשדובר על הגזירה ד"מיהו יהודי"?! מדוע אז לא הקמתם רעש?!

ג. כעת יתכן שתצמח הישועה: ישנה סברא שגוים יתחילו לצעוק נגד מיהו יהודי!

את חומר הגזירה מבטא הרמב"ם בפסק דין ברור (כמדובר כמה פעמים):

כאשר ליהודי יש עסק עם גוי'ה, כלומר עם אחת שהתגירה שלא כהלכה, פוסק הרמב"ם שבכך הוא עושה מיהודי גוי, רחמנא-ליצלן! שהי' צריך להוולד יהודי, נשמה יהודית עמדה לרדת לעולם, ותמורת זה הוא עושה ממנה גוי, רחמנא-ליצלן! שזוהי הדרך היחידה שעל-ידה יתכן כזה דבר (לעשות מיהודי גוי) – כאשר יש עסק עם נשים נכריות, אזי תמורת זה שייצא ממנו יהודי – נולד גוי, וגוי צורך היהודים!

זו גזירה שלא היתה כמוה בישראל, לא היטלר ימ"ש, לא המן הרשע, לא לבן הארמי ולא פרעה חשבו על רעיון שכזה.

חוזרת השאלה: מדוע לא צועקים? מדוע לא עושים שום רעש? הוא יושב עם שלשה, עשרה או מאה יהודים שלו, כן ירבו, וכל הענין הנ"ל לא נוגע להם בכלל, אין לזה שייכות אליו! הרי מדובר כאן בגזירה על כלל ישראל, ומדוע זה לא נוגע לך?

טוענים שכבר עברו ששה חודשים וא"כ הרי-זה "סטאטוס קוו" – אבל מוצאים הרי בנוגע לגזירת פרעה שהיא נמשכה יותר משמונים שנה, כמ"ש שכאשר מרים נולדה קראו לה מרים ע"ש מרירות הגזירה, וזה נמשך לאחמ"כ יותר משמונים שנה. ומה הי' אז הנס? שמשך כל אותו הזמן בני ישראל "ויזעקו אל האלקים" ללא הפסק, צעקו להקב"ה למעלה משמונים שנה! ולכאורה, לאחרי ששה חודשים היו צריכים להפסיק לצעוק, שהרי כבר עברו ששה חודשים, ישנו "סטאטוס קוו" וכבר לא צריכים לצעוק... ובמילא הוא יכול הי' לשבת בשבת קודש ולמסור שיעור, ללמוד תורה, ושיטמינו ילדים יהודים בחומות פתום ורעמסס! שיתבללו יהודים בין הגוים, שזוהי הרי הגזירה ד"ואת כל הבת תחיון", שהכוונה בזה היא שהבנות יתחתנו עי"ז עם המצריים, שיתבללו בין הגוים;

ואעפ"כ במשך כל שמונים השנים הללו הי' אצל בני"ה ה"ויצעקו אל האלקים", הם ידעו שהגאולה תלוי' בצעקתם להקב"ה.

ועד"ז בנוגע לגזירה ד"מיהו יהודי": האם כיון שכבר עברו ששה חודשים לא צריכים לצעוק? האם בגלל זה אין זו גזירה איומה?! לכן זה לא כואב!?

[. ויהי רצון, כאמור כמ"פ, שלא נצטרך יותר לדבר על ענינים אלו, ושנוכל לדבר רק על דברים של שמחה, ולא לצבוט את הלחיים ולהיות בשמחה מדומה, אלא באמת שיהיו ענינים שיוכלו להיות מהם בשמחה אמיתית.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ שמיני ה'תשל"א - בלתי מוגה)

העיקר - מעשה בפועל

בקשר עם חג הגאולה יו"ד כסלו הבאנו צילום מיוחד (מוקטן) מעלה ההגה הראשונה של כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א על שיחת ש"פ ויצא, י"א כסלו ה'תשמ"ז – בענין ה"בכ"ן שצריך להיות אצל כאו"א מההתוועדות דיו"ד כסלו (נדפסה בלקו"ש חכ"ה עמוד 347 ואילך)

להלן פענוח קטעים מהצילום (הכתי"ק בא בהדגשה):

און דוקא דאָס איז די בחינה אַז מ'האָט זיך באמת משתתף געווען אין דער התוועדות און ס'איז ניט געווען אַ דמיון בעלמא – בשעת עס זעט זיך אָן אויף דעם מתוועד אַ שינוי בהנהגתו בפועל (אַלס תוצאה פון דער התוועדות) אין זיין עבודה פון הפצת המעינות חוצה במעשה בפועל, אַזוי אַז מ'קען אָנווייזן מיטן פליישיקן פינגער בעוה"ז הגשמי די הוספה אין הפצת המעינות חוצה!

אויב מ'קען דאָס ניט אָנווייזן, איז אַ ספק צי מ'איז טאַקע געווען באַ דער התוועדות באמיתית, וואָרום דאָס איז די כוונה פון דער התוועדות – דאָס צוגעבן אַ הוספה אין מעשה בפועל.

ער [כ"ק אד"ש הורה למניחים: (ל' נסתר)] קען האָבן אַ תירוץ אַהער און אַ תירוץ אַהין – אָבער "כמאן דעבד לא אמרינן" (אפילו ווען "אונס רחמנא פטרי"), די עבודה בפועל פעלט.

עאכ"כ ווען דאָס איז אַ התוועדות ביו"ד כסלו – וואָס דאָס (גאולה שני') גיט אַ כפל'דיקע הדגשה אויף דעם הכרח פון הפצת המעינות חוצה במעשה ועבודה בפועל.

[. .] והיות אַז עס זיינען איצטער דאָ אַזוינע וואָס פאָרן נאָך שבת (ניט אום שבת גערעדט) צו אַנדערע ערטער פאַר י"ט כסלו – זאָלן זיי אריינגיין אין "מזכירות" * נאָך שבת און דאָרט נעמען משקה – אַ דבר גשמי – פון דער התוועדות ביו"ד כסלו, במקום שמגדלין בו תורה ותפלה וצדקה פון כ"ק מו"ח אדמו"ר (ממלא מקומו פון דעם בעל הגאולה), פון וואָנעט ער האָט אַרויסגעשיקט שלוחים בכל העולם כולו צו מפייץ זיין תורה ויהדות בכלל און די מעינות חוצה. און מיט די משקה זאָלן זיי מאַכן אַ התוועדות במקומם, און שטורעמען על מנת להביא בפועל אין כל ענינים האמורים לעיל.

(* והעיקר – בעניני זכור וזכרון (עיין הל' ת"ת לאדה"ז פ"ב סוס"י. דרושי פ' זכור).

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן – אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

אין דוקא דאס איז די בחינה אז מ'האט זיך באמת משתתף געווען אין דער התועדות און ס'איז גיט געווען א דמיון בעלמא - בשעת עס זעט זיך אן אויף דעם מתועד א שינוי בהנהגתו בפועל (אלס תוצאה פון דער התועדות) אין זיין עבודה פון הפצת המעניות הוצה במעשה בפועל, אזוי אז מ'קען אנווייזן מיטן פליישיקן סיגנער בעה"ו הגשמי די הוססה אין הפצת המעניות הוצהו

3220

אויב מ'קען דאס גיט אנווייזן, איז א-א-א-א מ'איז טאקע גיט געווען כא דער התועדות באמיתות, ווארום דאס איז די התועדות כוונה פון דער התועדות - און דאס צוגעבן א הוססה אין מעשה בפועל.

עק קען האבן א תירוץ אהער און א תירוץ אהין - אבער 'כמאן דעבר לא אמרינן' 40 (אפילו ווען 'אונס רחמנא פטרי' 47), די עבודה בפועל פעלט.

74
(220)
אין
(220)

עאכט'כ ווען דאס איז א התועדות ביו"ד כסלו - וואס דאס גיט א כפל'דיקע היגשה אויף דעם הכנה פון הפצת המעניות הוצה במעשה ועבודה בפועל.

נכאן צ"ל הוראה בזה משיעור חומש יומי - ס"ט וצא - בענין ויגעו בו מלאכי אלקים גו' - נמסר אח"כ אי"ח.

1. דער לימוד דערפון בנוגע לפועל:

די התועדות ביו"ד כסלו דארף צוגעבן א הוססה והרחבה מער וויפיל ס'איז געווען ביו איצטער (כנ"ל אז 'חיים האלה נזכרים ונעשים' כאומן פון מעלין בקודש) - אין הפצת התורה ויחידות והפצת המעניות הוצה בעבודה ובמעשה בפועל, ד.ה. גיט גאר אין א הוססה בלימוד החסידות בהרחבה והכנה והשגה רבינה, גאר אויך אין עבודה ומעשה בפועל בא זיך אליין, ועוד ועיקר - א הרחבה אין די עבודה פון הפצת התורה ויחידות און המעניות הוצה אויך צו אנדערע אידן.

ובמיוחד - שטייענדיק אין די טעג פון חודש כסלו - אין די הכנות צו מבצע הנוכה, זען אז יעדער איד בכל מקום ומקום זאל צינדן רוח הנוכה און מקיים זיין די אנדערע מצוות פון אנוכח.

ולמני זה - מאכן די מאטיקע הכנות צו י"ט כסלו (ולמניו - צו חמשה עשר בחודש, קיימא סיחרא באשלמותא): פון דעם שבת מתברך כולתו יומין 40, די ימי המעשה וואס זיינען א הכנה צו דעם קומענדיקן שבת, וואס למחרתו איז י"ט כסלו, ובטרם אז ס'איז אויך יו"ד כסלו (וואס טוט אויף אן עלי' אויך אין י"ט כסלו, כנ"ל). האט מען א נתינת כח פון דעם שבת לכסלו צו מאכן די אלע מאטיקע הכנות אין די קומענדיקע טעג צו איינארבעטן אז ביים כסלו (ארער במיכות לו) זאלן זיין התועדויות בכל מקום ומקום, וואו מ'זאל זיך אלע צוזאמען שטארקן אין סאן די עבודה ומעשה בפועל פון הפצת המעניות הוצה בכל מקום ומקום.

81

כולל ובמיוחד - שטורענען, און אראמברענגען דעם שטורעם לפועל, צו מרחיב זיין (ארער אויסשטעלן מחדש) א 'בית הבד' 40 בכל מקום ומקום (כמדובר לאהרונה בארוכה 40).

והיות אז עס זיינען איצטער דא אזוינע וואס פארן נאך שבת (גיט אום שבת בערערס) צו אנדערע פרטער פאר י"ט כסלו - זאלן זיי אריינגיין אין "מזכרות" נאך שבת און דארט נעמען משקה - א דבר גשמי - פון דער התועדות ביו"ד כסלו, במקום שמגדלין בו תורה והפלה וצדקה פון כ"ק מו"ח אדמו"ר (ממלא מקומו פון דעם בעל הגאולה), פון וואגעט ער האט ארויסגעשיקט שלוחים בכל העולם כולו צו מפיץ זיין תורה ויחידות און די מעינות הוצה. און מיט די משקה זאלן זיי מאכן א התועדות במקום, און שטורעמען על מנת, בפועל אין די ענינים האמורים לעיל.

72

ח. דער עיקר איז - כמדובר לעיל בארוכה - אז כל האמור לעיל זאל אראפקומען אין מעשה ועבודה בפועל חסש, אן קיינע משט'לעך

אויפגעגעבן
507
508
509
510
511
512
513
514
515
516
517
518
519
520
521
522
523
524
525

73

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח
מהרה יגלה אכיו"ר

לזכות

הרה"ת ר' ירון ארי' בן רחל פייגע שיחי'
וזוגתו מרת שירה שירלי בת וויקטארי' תחי'
בוגנים
לרגל יום השנה הכ"ה לנישואיהם,
ולרגל יום ההולדת שלו
ביום ה' כסלו ה'תשפ"ג - "שנת הקהל"
לאורך ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק
ומתוך בריאות הנכונה ולשנת ברכה והצלחה בגו"ד

*

ולזכות

מנחם מענדל, יוסף יצחק,
יעל, אחי' ורבקה תמר שיחיו
בוגנים

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת ח' רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו — לשפע ברכות עד בלי די